

Tämä on toinen novellini. Tarkoitus oli osallistua Malphasissa kirjoituskilpailu Novaan, mutta novelli torjuttiin. Tiesin kilpailun säännöt ja tarina oli alle 20 liuskaa pitkä, en vain osannut tarkistaa sanamäärää joka sääntöjen mukaan ylittyi. Haluan kuitenkin jakaa Malphasin jossakin, joten julkaisen novellin täällä. ***Malphas*** "En koskaan tuntenut omaa isääni, enkä lopulta osannut olla sitä omillekaan lapsilleni. Kuitenkin vietettyäni puoli vuotta kansainvälisellä avaruusasemalla, voisin väittää kokevani lähes isällisiä tunteita itseäni nuorempaa miehistöä kohtaan. Heistä kaksi palaavat ylihuomenna maahan mutta itse olen saanut luvan jäädä vielä kolmeksi kuukaudeksi. Kotona odottaisi vain tyhjä asunto ja pari täyttä viskipulloa. Täällä ylhäällä sen sijaan olen vastuussa yhdestä ihmiskunnan suurimmista saavutuksista ja omasta pikku avaruusperheestäni. Täällä tunnen itseni tarpeelliseksi." - Cosma, sinua odotetaan. Lähetys alkaa pian! Komentaja Cosma Monaldo sulki päiväkirjansa, työnsi sen makuupussinsa sivutaskuun ja nyökkäsi hymyillen Edward Smithille, joka oli alusta asti ollut erityisen innokas kuvaamaan videoita elämästä avaruusasemalla. Nyt heidän olisi tarkoitus kuvata suora lähetys, joka näkyisi hetken viiveellä maassa. Komentaja otti kapselin seinästä kiinni ja työnsi itsensä vauhtiin painottomassa tilassa. Kuuden hengen miehistö pakkautui yhteen kuin valokuvaa varten ja Smith käynnisti lähetyskameran. - Hei kaikki, katsotte suoraa videokuvaa kansainväliseltä avaruusasemalta. Minä olen astronautti Edward Smith Yhdysvalloista ja elämäni suurin seikkailu päättyy pian, kotimatkan alkua ylihuomenna. Muut voivatkin esitellä itse itsensä. - Tervehdys minunkin puolestani sinne maan kamaralle. Olen komentaja Cosma Monaldo Italiasta. Toimin lapsenvahtina näille kakaroille ja valvon tätä tekniikan ihmettä. Kun olin vielä itse märkäkorva ja ensimmäisen kerran katselin lentokoneen puikoista alla vilistävää maata, en vielä osannut uneksiakaan että jonain päivänä lentäisin 400 kilometrin korkeudessa jalkapallokentän kokoisella aluksella. Vaikka emme varsinaisesti lennäköön, me liidämme ja putoamme hallitusti mutta ymmärrätte varmaan mitä tarkoitan. - Hei. Jamal Sokolov Venäjältä, kosmonautti ja entinen armeijan koelentäjä. Minäkin palaan seuraavalla lennolla kotiin, enkä malta odottaa että näen taas vaimoni ja muun perheeni. Olen nauttinut tästä kokemuksesta mutta koti-ikävä alkaa jo painaa. Jos perheeni katsoo tätä, pian nähdään! - Jessica Ortega Yhdysvalloista. Meri-biologi ja fysiologi. Taidan elää unelmaani juuri nyt, olen avaruudessa ja käytössäni on uskomattoman kehittyntä teknologiaa tutkimuksiani varten. En voisi olla onnellisempi, kiitos tästä mahdollisuudesta ja terveisiä kaikille kotiin, ikävöin teitä! - Kunio Mori, Japani. On upeaa saada kokea tällaista mihin vain murto-osalla ihmisistä on koskaan mahdollisuus. En voi olla kuin kiittolinen. Tämä on toden totta toteutunut unelma ja suurin saavutuksistani pitkällä urallani. Toivon sukulaisten olevan ylpeitä. Älkää huoliko, pian me taas näemme. - Malik Azarov, Venäjältä. Elektroniikkainsinööri ja sellaista tällä peltipurkillä tosiaan tarvitaan. Minä ja komentaja Monaldo kyllä pidämme tämän hökötyksen ilmassa! Terveisiä kotiin. Esittelyn jälkeen oli vuorossa osuus jossa astronautit vastailevat heille lähetettyihin kysymyksiin. Ne olivat ennalta-arvattavia ja lähes samanlaisia kuin aiempienkin miehistöjen vastaamat. Ihmisiä vaikutti vuodesta toiseen kiinnostavan kuinka astronautit ja kosmonautit hoitavat kriittiset tilanteet kun luonto kutsuu tai miltä tuntuu leijua ilmassa kuin teräsmies. Näihin vastattiin rutiininomaisesti mutta muiden yllätykseksi Edward olikin säästännyt loppuun hieman erikoisemmat kysymykset. - Kysymys Jessica Ortegalle. Meri-biologina ja fysiologina olette ehkä ainut oikeaa tiedettä siellä ylhäällä työstävä astronautti, kun muut lähinnä auttavat ylläpitämään aseman toimintaa. Mitä mieltä olette maan ulkopuolisen elämän mahdollisuudesta? - Ensinnäkin, kyllä täällä muutkin työskentelevät kovasti monilla tieteen aloilla. Omat tutkimukseni vain saavat ehkä eniten mediahuomiota, koska erityisesti minun oletetaan etsivän elämää avaruudesta. Toki pidän sitä mahdollisena, mutta toistaiseksi elämää

ei ole muualta löytynyt. Keskitän siis tutkimukseni omaan planeettaamme ja sitä asuttaviin elämänmuotoihin. - Kysymys komentaja Cosma Monaldolle. Kun suurvallat aikoinaan kävivät avaruuskilpailua keskenään, silloiset Apollo-ohjelman miehistöt kertoivat kokemistaan oudoista ilmiöistä. He kuuluivat avaruudesta musiikkia ja näkivät outojen valojen seuraavan heitä. He jopa kuuluivat jonkun koputtavan aluksen ulkokuorta. Oletteko kokeneet mitään vastaavaa uranne aikana? - Uskon heidän kokemustensa olleen aistiharjoja, sekä optisia illuusioita. Olen itsekin nähnyt joskus erikoisia valoilmiöitä mutta en ole koskaan edes ajatellut niitä miksiäkään muuksi. - Lisäkysymys komentaja Monaldolle. Uskonnollisen isäni selitys UFO-havaintoihin oli se, että pahat henget liikkuvat vapaasti avaruudessa. Hänen mielestään avaruus oli todellinen helvetti, paikka jossa ihminen ei voi elää. Hänen mukaansa avaruus pyrkii kaikella tapaa tuhoamaan ihmisen ja meidän kotiplaneettaamme. Mitä sanoisitte hänelle? Cosma häikäily erikoisesta kysymyksestä ja pohti hetken vastaustaan. - En usko mihinkään yliluonnolliseen. En kummituksiin, pieniin vihreisiin miehiin, jumalaan enkä pahoihin henkiin. Moni asia voi vaikuttaa yliluonnolliselta kunnes se määritellään tieteen keinoin. Kenties se on yksi monista syistä, joiden vuoksi me täällä ylhäällä olemme. Sitten tuli kysymys, joka kuulosti enemmän provosoinnilta kuin oikealta kysymykseltä: - Kun Apollo-miehistöt kävivät kuussa, oli matka yhteen suuntaan noin 384400 kilometriä. ISS sijaitsee vain 400 kilometrin korkeudella, oletteko siis mielestänne avaruudessa? Tähän vastasi Jamal joka peitti huonosti narkästymisensä. - Kuka näitä kysymyksiä oikein keksii? Kaikki kunnia menneiden aikojen astronauteille, mutta työmme täällä on kuitenkin myös pidempien matkojen valmistelua tulevaisuutta ajatellen. Täällä toteutetut kokeet tulevat suuresti parantamaan avaruusmatkailun turvallisuutta ja sujuvuutta. Mitä tulee kysymykseen olemmeko avaruudessa, ei tarvitse kuin vilkaista näkymää ulkona. Tietenkin olemme. Lähtöksen jälkeen miehistö palasi omiin toimiinsa. Astronauttien oli omien tutkimustöidensä ohella huolehdittava suuren avaruusaseman ylläpidosta, vaikka suurin osa sen toiminnasta olikin täysin automatisoitua. Laitteiston kunto ja toimivuus piti tarkistaa säännöllisesti ja vaikka ilmanvaihto huolehtikin melko hyvin puhtaudesta, oli heidän kuitenkin torjuttava pinoille ja hengitysilmään kertyvää pölyä. Ihmisen iho hilseilee jatkuvasti ja suurin osa pölystä koostuukin ihonkappaleista. Kun Ollaan pitkiä aikoja pienehkössä tilassa, vaikutukset tuntuvat nopeasti hengitysilmassa ilman säännöllistä siivoamista. Painottomassa tilassa lihakset surkastuvat ja luut heikkenevät ja siksi työpäivään kuuluu myös vähintään kaksi tuntia lihasharjoitteita tarkoitusta varten kehitellyillä laitteilla. Yksi merkittävimmistä tutkimuksista asemalla oli seurata painottoman tilan pitkäaikaisvaikutuksia ihmiskehoon. Säännölliset verikokeet olivat paljastaneet esimerkiksi sen, että punasolujen määrä vähenee avaruudessa vietettynä aikana. Kun miehistö oli hoitanut rutiiniksi muodostuneet tehtävänsä, kukin kulutti aikaa omalla tavallaan. Cosma kirjoitteli hiljaisena päiväkirjaansa, Edward luki uutisia internetin välityksellä ja Jessica lueskeli keskittyneenä yhtä mukanaan tuomista kirjoista. Venäläiset kosmonautit keskustelivat Kunion kanssa maailman uskonnoista ja kulttuureista. Cosma sulki päiväkirjansa ja lipui kapseleiden läpi kiinnostuneena miehistön puuhista. Hän oli aina pitänyt yhtenä tehtävistään komentajana sitä, että muisti ottaa kaikki huomioon ja keskustella usein heidän kanssaan. Edward huikkasi hänelle: - Joku kirjailija on keltaisen lehdistön mukaan kadonnut Pariisin katakombeihin. Huolestunut vaimo on ottanut yhteyttä toimittajiin, jotta julkisuus saisi vastahakoiset viranomaiset toimimaan. Enpä haluaisi olla tuon kirjailijan kengissä. - Katakombeihin? Satoja kilometrejä pilkkopimeää labyrinttia, koristeltuna miljoonien vainajien luilla. Kuulostaa kodikkaalta, mutta jättäisin itsekin väliin. Cosma pysähtyi kirjaansa keskittyneen Jessican luona. - Mikäs romaani sinulla nyt on luettavana? - Ei romaani, vaan kokoelma kauhunovelleja. Luen tarinaa pariskunnasta, joka matkustaa Suomen Lappiin

viettämään romanttista irtiotta arjesta. Matka vain näyttää muuttuvan kaikkea muuta kuin romanttiseksi. He ovat nyt eksyneet erämaahan. - Lapin erämaahan? Olen sotilaskoulutukseni aikana viettänyt siellä pari viikkoa talviaikaan, voin kertoa, ettei ollut helppoa Italian lämpöön tottuneelle miehelle. Edward oli lopettanut uutisten tutkimisen ja näytti katselevan salaperäisen mustan pussin sisältöä, jonka hän oli tuonut yksityistavaroidensa mukana eikä ollut suostunut paljastamaan sen sisältöä muulle miehistölle. Kun Edward huomasi komentajan katsovan, hän pisti salaperäisen pussin takaisin tavaroidensa joukkoon ja siirtyi takaisin tietokoneelle. Komentaja arveli miehen suunnittelevan jotain yllätystä läksiäistensä kunniaksi. Hän saapui nyt kapseliin, jossa Malik, Jamal ja Kunio keskustelivat parhaillaan saatananpalvoista. - Minun tietääkseni Japanissa ei sellaisia ole, alakulttuurimme ovat hyvin erilaisia. - Lähinnä mustiin pukeutuvia, käsiään viilteleviä teinejä ne ovat meillä Venäjällä olleet, totesi Jamal. Cosmalla oli aiheesta enemmänkin tietoa: - Kotona Italiassa ne ovat oikea ongelma. Joitakin vuosia sitten raportoitiin, että maassamme operoi peräti 8000 kulttia joissa on yhteensä 700.000 jäsentä. Ne mielipuolet ovat oikea ongelma. Työllistävät poliisia kaiken maailman rituaalimurhilla. Miehet olivat salaa järkyttyneitä kuulemastaan. Malik hieroi leukaansa ja totesi: - Kaipa se johtuu vatikaanista. Sen läsnäolo taitaa aiheuttaa suurta kapinahenkeä. Cosma katsoi häntä vakavana. - Paholaisen voimat siellä juonittelevat ja värväävät väkeä sotimaan vatikaania vastaan. Seurasi hiljaisuus, jonka komentaja rikkoi naurullaan. Muut ymmärsivät hänen vitsailleen ja nauroivat mukana. Loppupäivä eteni kuten aiemmatkin päivät asemalla, hyvässä yhteishengessä rupatellen ja tieteellisistä läpimurroista haaveillen. Kun miehistö asettui lopulta levolle, he toivottivat toisilleen hyvää yötä ja nukkuivat makeasti kapseleiden seinämiin kiinnitetyissä makuupusseissaan. Edward Smithillä oli viimeisenä iltanaan varsin erikoinen pyyntö muulle miehistölle, joka oli kokoontunut hänen pyynnöstään nauttimaan yhdessä iltapalaa. - Kun tulin tänne ylös, minulla oli mukanaani eräs esine, jonka olen pitänyt salassa koko täällä viettämäni ajan. Jokainen astronautti haluaa jäädä historiaan olemalla ensimmäinen jossakin ja tämä esine tulee olemaan se, jonka avulla meidän ryhmämme jää historiaan. Hän veti pitelemästään mustasta samettipussista esiin taitellun pahvilaudan, joka näytti nopealla vilkaisulla lautapeliltä, mutta avattuaan sen hän sanoi: - Tämä on Ouija-lauta, jonka suomalainen ystäväni lahjoitti kuullessaan minun harjoittelevan astronautiksi. Itse asiassa idea on kokonaan hänen, kiittäkää siis Martin Varjolaa. Meistä tulee tänä iltana ensimmäiset ihmiset, jotka koskaan ovat harrastaneet spiritismiä avaruudessa. Muut katsoivat häntä kummastuneina. - Tällaisilla asioilla ei pitäisi leikkiä. Oletko tosissasi, Smith? Kysyi Malik joka ei näyttänyt enää lainkaan huvittuneelta. - Tietenkin olen. Pelkääkö herra Azarov kummituksia? Malik oli sanomaisillaan jotain piikikästä, kun Jamal keskeytti hänet nauraen. - Venäjällä ei pelätä kummituksia. Niitähän on Stalinin jäljiltä kaikkialla kotona! Malik hymähti myöntävästi, mutta Jessica Ortega näytti vastahakoiselta. - Tämä on kerta kaikkisen typerää, Ed. Me harjoitamme täällä vakavaa tiedettä, emmekä mitään saakelin okkultistisia piirileikkejä. Cosma Monaldo päätti puuttua keskusteluun. - No niin, eipäs menetetä malttiamme. Olemme astronautteja ja tiedemiehiä. Tuskinpa kukaan meistä uskoo tällaiseen yliluonnolliseen hömpötykseen. Tällainen voi silti olla meitä seuraavan yleisön ja lehdistön mieleen myöhemmin maassa. Ymmärrän myös hyvin, että Ed haluaa viimeisenä iltanaan epätoivoisesti keksiä jotain, missä olla ensimmäinen. Tähän asti hiljaa kuunnellut Kunio totesi vain: - Haluan kyllä päästä näkemään, kuinka tämä tapahtuu painottomassa tilassa. Edwardin ilme vaihtui innostuneisuudesta pettymykseen tämän oivaltaessa, ettei ollut ajatellutkaan asiaa. Lyhyen tuumaustuokion päätteeksi astronautit päättivät kiinnittää laudan tietokoneelle tarkoitettulle tasolle, jonka ympärillä he nyt leijuivat ringissä. Edward oli tuonut mukanaan myös laudalle tarkoitettun osoittimen, jonka vapaa

leijuminen saatiin estettyä siihen kiinnitetyn magneetin avulla. Itse lauta oli tyyppinen, elokuvista ja opiskeluaikojen illanistujaisista suurimmalle osalle tuttu ilmestys. Vasemmassa yläkulmassa luki ”kyllä” ja oikeassa ”ei”. Keskelle lautaa oli sijoitettu aakkoset ja niiden alapuolelle numerot. Vasemmassa alakulmassa luki ”Tervehdys” ja oikeassa ”Näkemiin”. Cosma katsoi huvittuneena muuta miehistöä, josta Edwardia lukuun ottamatta kaikki vaikuttivat yllättäen hermostuneilta. Edward katsoi häntä kuin innostunut, lenkille lähdössä ollut kultainen noutaja ja sanoi: - Komentaja Monaldo saa kunnian toimia johtajana, joka esittää kysymykset. Malik puolestaan voisi toimia kirjurina, joka rustaa ylös mitä henget meille kertovat. Cosma ja Malik nyökkäsivät ja vilkaisivat toisiaan. Edward jatkoi ohjeistustaan: - Ei varmaan ole yllätys etten ole mikään asiantuntija tällaisen aktiviteetin suhteen, mutta lueskelin aiemmin löytämältäni okkultismiin keskittyvältä internetsivulta, kuinka toimia laudan kanssa. Seurueesta valitaan siis johtaja, joka yksin esittää kysymykset. Muut pitävät sormeaan osoittimen päälle ja keskittyvät luomaan energioillaan yhteyttä henkimaailmaan. Kirjurin tehtävänä on seurata osoitinta ja kirjoittaa ylös laudalla osoitetut merkit. Istunto on aina lopetettava siirtämällä osoitin oikeaan alareunaan jossa lukee ”näkemiin”, jotta avaamamme portti sulkeutuu. - Mitä minun sitten pitäisi kysyä näiltä sinun hengiltäsi? Cosma kysyi Huolettomana. - Etkö ole koskaan katsonut kauhuelokuvia? Olettaisinkin, että tarkoitus on ensin saada yhteys mihin tahansa henkeen ja sitten kysyä sen nimeä, sekä asioita joita kukaan meistä muista ei voisi tietää. Jotain, mikä todistaisi hengen aidoksi. Kyllä sinä jotain keksit, komentaja. Nyt tehdään historiaa! Edward irvisti ilkkurisesti. Kansainvälisen avaruusaseman tieteellisen kliininen ja järjestelmällinen miljöö oli hetkessä vaihtunut pimeiden salatieteiden ja okkultismin harjoitusalueeksi. Edward vähensi aseman valaistusta ja nyt heidän kaikkien leijuessa kehässä spiritismilaudan ympärillä, alkoi jopa Cosmasta tuntua epämukavalta. Oli kuitenkin myöhäistä perääntyä ja toisekseen, mitä hän pelkäisi? Typerä nuorten peli koko lauta, niin hän ajatteli ja laski ensimmäisenä etusormensa osoittimelle. Muut seurasivat perässä ja Malik valmistautui kirjoittamaan lehtiöön, jota hän piteli reittänsä vasten. Kaikki kääntyivät katsomaan komentajaa salaa epävarmoina leikistä, johon olivat ryhtyneet. Cosma Monaldo oli hetken hiljaa, avasi sitten rykäisyllä äänensä ja aloitti henkien kutsumisen. - Nimeni on Cosma Monaldo. Olen kansainvälisen avaruusaseman komentaja, seurassani ovat loput miehistöstä. Jos joku kuulee, anna jokin merkki. Kaikki päylyivät hiljaa ympärilleen ja kun mitään ei tapahtunut, näyttivät he yllättävän helpottuneilta. Cosma tunsikin itsensä naurunalaiseksi puhuessaan tyhjyydelle, mutta päätti kuitenkin Edwardin mieliksi vielä jatkaa. - Olemme 400 kilometrin korkeudessa, kaukana planeettamme pinnalta. Henkiä tuskin on koskaan kutsuttu ihmisten toimesta näin kaukana maasta. Jos joku haluaa puhua avaruuden valloittajien kanssa, nyt olisi siihen tilaisuus. Pyydän, anna meille merkki jos kuulet ääneni. Kutsun sinua henki, vastaa. Edward tuijotti komentajaa hyväksyvä ilme kasvoillaan. Cosma oli juuri aikeissa vetää sormensa irti osoittimelta kun se värähti ja sitten liikahti. Jessica parahti ja vetäytyi kauemmas. Muut nauroivat ja hän palasi piiriin asettaen nolostuneena sormensa takaisin. Osoitin alkoi hitaasti liikkua vasempaan yläreunaan jossa luki ”tervehdys”. Cosma oletti Edwardin pelleilevän, mutta päätti leikkiä mukana. - Tervehdys itsellesi. Henki, kerro meille nimesi? Kului joitain sekunteja, ennen kuin osoitin alkoi taas liikkumaan. Sen liikkuminen laudalla näytti nopeutuvan, kuin se olisi ensin vaatinut vähän lämmittelyä. Malik oli hetkeksi unohtanut kirjurin tehtävänsä ja alkoi nyt nopeasti kirjoittamaan osoitettuja kirjaimia. M-A-L-P-H-A-S. - Nimesi on Malphas? Oletko sinä kummitus? Osoitin nytkähti oikeaan yläkulmaan. - Ei. Oletko sitten enkeli? Osoitin ei liikkunut, mutta yksi moduulia valaisevasta valoista poksasti rikki, säikäyttäen kaikki kuusi. Sormet kuitenkin pysyivät edelleen osoittimella. - Jos et ole kummitus etkä enkeli... Mikä olet? M-A-L-P-H-A-S. - Jos todella olet

henkimaailmasta, etkä yksi meistä, todista se. Kerro minulle jotain, mitä muut kanssani olevat eivät tiedä. Cosma oli varma, että Edward paljastaisi itsensä tässä vaiheessa, mutta osoitin alkoikin liikkua laudalla niin nopeasti, että Malikilla oli kova työ pysyä perässä. Paperille näytti muodostuvan lauseita, tai useita yksittäisiä sanoja ja sitten osoitin pysähtyi. Malikin kasvoilla oli huolestunut ilme kun hän käänti lehtiönsä Cosman luettavaksi. "ORPOKOTI. YÖVAHTI. RAISKAUS". Komentajan silmät rävähtivät suuriksi, hän nappasi ouija-laudan käsiinsä ja repi laudan neljään osaan, jotka jäivät pöytätason yläpuolelle leijumaan. Edward seurasi tätä pelästyneenä, mutta sanoi kuitenkin: - Cosma, istunto pitäisi aina päättää siirtämällä osoitin "näkemiiin" kohtaan. Sinä hajoitit koko laudan, miksi sinä noin raivoat? Cosma puri hampaansa yhteen ja nieli halunsa lyödä Edwardia kasvoihin. - Sinä liikutit osoitinta, eikö totta? Miksi valitsit juuri nuo sanat? Edward näytti pelästyneeltä ymmärtäessään nyt olevansa komentajan vihastumisen kohteena. - Komentaja, vannon etten liikuttanut sitä. Luulin sinun olevan itse asialla. Kaikki katsoivat kysyvästi toisiaan ja kun kukaan ei tunnustanut, päättyi istunto epävarmuuteen siitä, oliko osoitin liikkunut ihmisen vai hengen toimesta. Cosma pakotti itsensä tyyntymään ja ohjasi miehistön iltapuuhilleen. Myöhemmin samana yönä Cosma, joka ei saanut unta, päätti purkaa ajatuksiaan avaruudessa aloittamalleen päiväkirjalle. Hän kaivoi makuupussinsa sivutaskusta esiin pienen mustan kirjan ja kynän, jonka kyljessä komeili NASA:n logo. "Kukaan heistä ei tiedä, että olen orpo. Kasvoin katolisessa poikakodissa, jossa kuri oli päivisin kova ja öisin sadistinen. Olen koko pitkän elämäni yrittänyt vain unohtaa tuon ajanjakson elämästäni. Kaikki ne vuodet, jotka jouduin sietämään sitä helvetin yövahtia. Miestä, jonka kuului huolehtia turvallisuudestamme öisin, mutta suojelun sijasta hän suorittikin itse paholaisen töitä. Pelkäsimme kaikki häntä niin, ettemme uskaltaneet auttaa toisiamme hänen poiketessaan öisille vierailuilleen. Salaa rukoilin jumalaa avuksi, mutta hän ei koskaan auttanut. Ei tietenkään, kuinka olematon voisikaan vastata." Cosma sulki päiväkirjan ja päätti käydä nukkumaan. Ilman painovoimaa hän ja miehistö joutuivat nukkumaan seiiniin kiinnitetyissä makuupusseissa, jotta eivät törmäilisi esineisiin ja toisiinsa. Cosma oli tottunut tähän ja sai yleensä nukuttua makeasti, mutta tänä yönä hän uneksi levottomasti suuresta mustasta olennosta, jolla oli valtavat korpin siivet. Niitä räpytellen se lenteli avaruusaseman ympärillä, sisäänpääsyä etsien. Se päästi välillä veret seisauttavan mylvähdyksen, joka oli luonnoton sekoitus hevosen ja korpin ääntelyä. Asema oli näyttöpäätteiden luomaa heikkoa valoa lukuun ottamatta täysin pimeänä, eikä muuta miehistöä ollut mailla halmeilla. Komentaja leijui paikoillaan pimeän keskellä ja kuuli lähestyviä askeleita. Hän kuuli askeleita, vaikka käveleminen painottomuudessa ei ollut mahdollista. Sitten hän tunnisti nuo syntiset askeleet. Yövahti oli kierroksellaan ja lähestyi poikien makuutiloja. Cosman valtasi suunnaton pakokauhun ja hän yritti herätä alkaneesta painajaisesta, mutta ei saanut sitä loppumaan. Hän ei ollut enää kansainvälisellä avaruusasemalla, vaan Italian Palermossa, katolisen poikakodin makuutilassa ohuen peiton alle piiloutuneena. Hän kuunteli, kuinka askeleet lähestyivät ja tunsu syyllisyyttä toivoessaan niiden päättyvän jonkun toisen sängyn eteen. Askeleet päättyivät hänen viereensä. Kutsumaton vieras tarttui kovakouraisesti peittoon, mutta juuri kun yövartija oli riuhtaisemassa sitä hänen yltään, kaikki pysähtyi. Hän ei voinut liikkua, mutta ei liikkunut mikään hänen ympärilläänkään. Toiselta puolelta sänkyä kuului omituinen, raakkuva, karhea ääni: - Cosma Monaldo. Minä tiedän kaikki ajatuksesi ja pelkosi. Tiedän painajaisesi, tiedän salaisuutesi. Tuo mies yhtyy kohta väkivaltaisesti sinuun. Et voi estää häntä, olet liian pieni ja heikko. Pojat ympärilläsi ovat liian peloissaan auttaakseen. Kukaan ei voi auttaa sinua, eikä estää sitä mikä tulee seuraavaksi tapahtumaan. Ei kukaan muu kuin minä, vain avaruuden herra Malphas. Cosma Monaldo, olet heikko, mutta minä olen vahva. Janoat kosta, jonka voin sinulle antaa.

Tarvitset minua, Cosma. Jos vain sanot sen, minä autan. Sano se! - Tarvitsen sinua! Auta minua, tee hänestä loppu! Cosma halusi herätä hirveästä unestaan ja sanoi mitä vain, jotta niin kävisi. Hän halusi myös nähdä olennon ja veti peiton päältään, mutta silloin hänet herätti herätyskello. Cosma aukaisi silmänsä ja huomasi kasvojensa edessä leijuvaan mustan sulan. Hän poistui makuupussista ja otti sulan ihmetellen käteensä. Jonkun on täytynyt tuoda tämä mukanaan, hän ajatteli ja oli aikeissa mennä kysymään muilta, kun aseman kovaäänisistä kuului viesti maasta. "Huomenta ISS, tänään on se päivä, kun Jamal ja Edward palaavat kotiin. Aamupäivän tehtävänne on valmistautua heidän lähtöönsä ja soyuzin irtautumiseen asemasta." Kansainväliseen avaruusasemaan oli kiinnittyneenä kaksi venäläistä soyuz alusta, joilla miehistön siirtäminen maahan ja takaisin oli toteutettu siitä lähtien, kun Yhdysvallat lopetti oman ohjelmansa vuonna 2011. Cosma sulloi löytämänsä sulan samaan sivutaskuun, jossa säilytti päiväkirjaansa ja lähti sitten toimittamaan aamurutiinejaan. Keskipäivän aikaan Edward Smith, yhdessä Jamal Sokolovin kanssa, oli jo kerännyt tavaransa, pukeutunut avaruuspukuun ja hyvästeli nyt asemalle jäävää miehistöä. Tunnelma oli haikea, kuin kaksi perheenjäsentä olisi muuttamassa pois kotoa. Edward puhui viimeisenä Cosman kanssa ennen ilmalukon sulkeutumista. - Joskus sinunkin tulee aika lentää pois pesästä ja palata maan kamaralle. - Lentämisestä puheen ollen, oliko jomman kumman yksityisissä tavaroissa mustaa sulkaa? Sellainen leijaili aamulla edessäni. Kumpikaan miehistä ei tiennyt asiasta tuon taivaallista. - Näin kyllä varsin surrealistista unta viime yönä. Katsoimme Jamalin kanssa soyuzilta asemaa joka oli mustien sulkien peittämä. Taisin jännittää kovasti kotimatkaa. Mutta nyt on aika hyvästellä, komentaja. Pitäkää huoli asemasta ja tavataan myöhemmin maassa. Miehet kättelivät ensin virallisesti ja sitten syleilivät tuttavallisemmin toisiaan. Ilmalukko sulkeutui ja hetken kuluttua alkoi heidän tarkoin suunniteltu laskeutumisensa kotiplaneetalle. Cosma, Kunio, Jessica ja Malik seurasivat soyuzin irtautumista ja loitonemista kunnes sitä ei enää näkynyt. Heidän oli kuitenkin jatkettava aseman ylläpitotehtäviä sekä päivittäisiä lihasharjoituksiaan. Cosma muisteli kyykkyharjoituksia tehdessään ettei Edward ollut juuri lainkaan välittänyt lihaskunnostaan ja tiesi, että tämä tulisi pian katumaan kehonsa laiminlyöntiä. Maan painovoima olisi liikaa hänen heikentyneelle keholleen ja Ed joutuisi heti kuntoutukseen. Hän ei luultavasti pystyisi edes seisomaan omin jaloin vielä viikkokausiin. Jokainen astronautti kuitenkin tiesi riskit avaruuteen noustessaan ja sen, etteivät olisi ennallaan kotiin palatessaan. Niin suuresti kuin ihmiskunta rakastikin ihmeellistä avaruutta ja halusi valloittaa sen, vaikutti avaruus puolestaan vihaavan ihmisiä. Avaruus oli kuin kylmä ja kuollut, kosminen jumalolento, joka vain odotti tilaisuutta tuhotakseen kaiken elämän mokomalta planeetalta. Planeetalta, jonka olemassaolo oli kuin loukkaus sitä ympäröivää kuolleisuutta kohtaan. Kaikki astronautit tiesivät tämän ja silti he uhmasivat tuota kuoleman jumalaa, voidakseen pala palalta koota kosmista mysteeriä ja ymmärtää paremmin maailmankaikkeutta. Totuus kuitenkin on, että hyvin harvoin noita palasia löydettiin astronauttien toimesta. Matka oli monelle ikään kuin hengellinen kokemus, siitäkin huolimatta, että lähes kaikki astronautit ja kosmonautit olivat rationaalisesti ajattelevia ateisteja. Cosma muisteli livelähetyksen viimeisiä kysymyksiä ja eilistä spiritismi-istuntoa. Ei kai siinä oikeasti mitään yliluonnollista voinut olla, joku oli vain halunnut pelotella muita ja valinnut sattumalta sanat jotka koskettivat häntä niin riipaisevasti. Hänellä oli ikää jo 52 mutta muistot katolisen poikakodin yövahdista, joka käytti lapsia öisin hyväkseen, olivat nyt tuoreina mielessä kun niistä oli yllättäen muistutettu. yövahdin täytyi olla jo aikaa sitten kuollut ja jos ei, niin hän olisi nyt noin 80-vuotias ukonrahjus. Jos se olisi jotenkin mahdollista, Cosma olisi halunnut aiheuttaa hänelle hitaan ja kivuliaan kuoleman. Vaikkapa polttaa hänet elävältä. Vanhat haavat oli revitty auki sekunneissa mutta aika

parantaisi ne jälleen. Näin Cosma rauhoitteli itseään. Avaruusjärjestö otti myöhemmin yhteyttä aseman miehistöön huolestuttavan asian tiimoilta. Pohjois-Korea oli ilmoittanut edenneensä huimasti ydinohjelmassaan ja että pian suoritettaisiin sarja ydinräjähdyksiä. Muu maailma yhdysvallat kärjessä oli tietenkin tuominnut nämäkin kokeet, mutta sillä ei ollut vaikutusta. Kokeet toteutettaisiin vielä samana päivänä ja Cosma miehistöineen oli komennettu seuraamaan räjähdyksiä avaruudesta käsin. Laskelmien mukaan he olisivat aasian yläpuolella juuri oikeaan aikaan ja saattaisivat nähdä räjähdykset asemalle asti. Cosma oli sen ikäinen, että muisti vielä hyvin kylmän sodan luoman ydinmaailmansodan uhan. Vaikka Japani olikin ainoa maa, johon oli hyökätty ydinasein, oli maailmassa tapahtunut yli 2000 räjähdystä ydinkokeiden yhteydessä. Osa niistä oli niin voimakkaita, että muistoksi maan kuoreen jääneet kraatterit näkyivät jopa avaruuteen asti. Huolestuttavaa oli räjähdysvoiman jatkuva kasvaminen kokeiden myötä. Hiroshimaan ja Nagasakiin pudotetut atomipommit olivat teholtaan 13 ja 20 kilotonnia. Ne saivat aikaan mittaamatonta tuhoa ja tappoivat välittömästi 150000 ihmistä. Räjähdysten jälkivaikutukset tappoivat myöhemmin rutkasti lisää väkeä. Nykyisten pommien teho on keskimäärin päätä huimaavat 200 kilotonnia. Komentaja tunsu uhan hyvin todellisena odottaessaan Pohjois-Korean koetta. Kului muutama tunti ja räjähdysten ilmoitettuun ajankohtaan oli viisi minuuttia. Miehistö tuijotti aasian yllä liitävältä avaruusasemalta tapahtumia aitiopaikalta. Vaikka heistä jokainen vastusti itse ydinkoetta, kiinnosti heitä kaikkia suuresti päästä seuraamaan tapahtumia ylhäältä käsin. Taivas oli kirkas ja näkyvyys esteetön. Odottamattoman kirkas valo välähti maan pinnalla, jota seurasi leviävä valkoinen massa. Kaikkien yllätykseksi sama tapahtui vielä kaksi kertaa, kaukana ensimmäisestä. Japanilainen Kunio huomasi sen ensimmäisenä. Kaksi viimeistä räjähdystä olivat tapahtuneet Pohjois-Korean ulkopuolella. - Nuo kaksi viimeistä... Ne räjähtivät Japanissa ja Etelä-Koreassa. Järkyttyneet tieteen edelläkävijät olivat jo valmiiksi shokissa tapahtuneesta, kun välähdyksiä alkoi näkyä muuallakin. Muutaman minuutin kuluttua räjähdyksiä näytti tapahtuvan ympäri maailman, kaikkialla minne he asemistaan näkivät. Avaruushallinnosta yritettiin sanoa jotain mutta yhteys pätki pahasti ja lopulta katkesi kokonaan. Kuului enää pelkkää kohinaa ja välähdykset jatkuivat vielä hyvän aikaa, sitten maailma näytti peittyvän pilvimassan alle. Jessica painoi kasvonsa kämmeniinsä ja nyyhkytti hiljaa. - Minun tyttäreni pitäisi juuri nyt odottaa koulubussia palatakseen kotiin. Kultainen noutajamme juoksisi haukkuen ja häntä heiluen tyttöä vastaan. Mieheni palaisi paria tuntia myöhemmin töistään yliopistolta. Minun Marthani... Jessica parahti itkemään ja Cosma syleili häntä suojelevasti. - Ei vielä luovuta toivosta. Emme tiedä mitä on tapahtunut ja kuinka laajaa tuho alhaalla on. Ehkä kyse on vain samanaikaisista kokeista. - En ole idiootti, Cosma. Todistimme juuri omin silmin ydinasein toteutetun maailmanlopun. Mitä muuta tuosta voisi päätellä? Näimme kaikki mitä tapahtui! Komentaja ei sanonut enää mitään, vaan piteli itkevää Jessicaa vielä hyvän aikaa. Jessicaa, jonka vuodattamat kyyneleet leijuivat ilmassa heidän ympärillään. Tuntia myöhemmin kukaan ei ollut sanonut sanaakaan. Aseman liitäessä maapallon öisellä puolella Kunio huomautti koko maailman olevan pimeänä, mistään ei erottunut keinotekoisia valoja. Hän oli tuijottanut vakavana maata koko ajan ja alkoi nyt purkamaan ajatuksiaan. - Kotimaani Japani oli tähän asti ainoa maa jota vastaan oli hyökätty ydinasein, peräti kaksi kertaa. Silti me nousimme tuhkasta kenties maailman futuristisimmaksi kansaksi, tekniikan edelläkävijöiksi. Maailmassa on arvioitu olevan 15000 ydinohjusta. On vaikea sanoa käytettiinkö niitä kaikkia, tuskinpa kuitenkaan? Todistimme varmasti satoja räjähdyksiä eri puolilla maapalloa mutta tuhansia? Yritän sanoa, että tuskin tämä maailmanloppu on. Malik oli samaa mieltä. - Kunio on oikeassa. Muistan joskus lukeneeni että vaikka miljoona ydinpommia räjähtäisi samaan aikaan,

ei se voisi aiheuttaa todellista maailmanloppua. Ihmiskunta ei kuitenkaan palaisi ennalleen enää koskaan. - Kiitos lähes matemaattisista lohdutusyrytyksistänne, mutta tiedän tyttäreni kuolleen. Tunsin sen pian välähdysten jälkeen, hän on poissa. Jessican kasvot olivat ilmeettömät ja katse tyhjä. Kunio antoi hänelle rauhoittavia ja ehdotti että tämä menisi lepäämään. Niin hän vetäytyi aikaisin makuupussiinsa, muiden hoitaessa hänelle kuuluvat ylläpitotoimet sinä iltana. Kukaan ei puhunut mitään, kaikki toimivat kuin autopilotilla niiden rutiinien mukaan, joihin heidät oli koulutettu. Jessica Ortega oli pieni, tumma nainen, jonka harteille oli nyt laskettu sietämätön taakka. Hän oli arvostettu meri-biologi ja fysiologi, jonka uran huipennus piti olla tämä avaruudessa vietetty aika. Nyt hän kuitenkin katui lähtöään, sillä kaikki hänelle rakkaat ihmiset olivat poissa. Hänen aina yhtä maltillinen ja viisas aviomiehensä Mike sekä heidän ainoa lapsena Martha. Koko hänen elämänsä oli pyyhitty kartalta sekunneissa. Ilman kunnianhimoaan olisi hän saanut viettää kuluneen puoli vuotta perheensä kanssa ja ehkä kuolla heidän rinnallaan. Kunion antamat rauhoittavat saattoivat hänet syvään uneen, mutta suru ja menetyksen tuska saavuttivat hänet siitä huolimatta. Jessica uneksi olevansa kotinsa keittiössä. Valmistautuessaan ruokaa kaksikerroksisen talon keittiössä, hän katsoi hymyillen ikkunasta kuinka Mike, Martha ja vanha, mutta yhä eloisa kultainen noutaja Rico leikkivät pihamaalla. Hänen uneksimansa idylli hajosi sokaisevan kirkkaaseen välähdykseen, jota seurasi hurjan räjähdys voima. Tulinen aalto pyyhkäisi pihan ja itse talon yli vahingoittamatta sitä. Kun näkyvyys selkeni, koko maailma lasin takana oli palanut mustaksi ja rakennukset olivat poissa. Ortegana perhe seisoi pakokauhua kuvastaviin asentoihin kivettyneenä hetken aikaa, kunnes tuuli vei mukanaan heidän tuhkinsa. Hän yritti juosta pihalle vain huomatakseen, ettei etuovi liikahtanutkaan. Ikkunatkaan eivät auenneet. Heitettyään tuolin ikkunaa vasten saamatta naarmuakaan aikaan, Jessica vajosi polvilleen oven eteen, huutaen turhaan rakkaidensa perään. - Hyvä jumala, mitä minä koskaan tein ansaitakseni tämän? Anna perheeni takaisin! Ulkona oli nyt säkkipimeää ja tuo sama pimeys näytti valtaavan talon kuin musta pilvi. Jotain raskasta laskeutui talon katolle. Seuraavassa hetkessä se jokin asteli portaita alas. Jessica ei erottanut sitä luonnottomassa pimeydessä, mutta tiesi tunkeilijan seisovan portaiden juurella ja katsovan häntä. Kaksi kiiltävää pistettä välähti katonrajan korkeudella. - Et tule saamaan vastausta. Hän ei kuule rukouksiasi... mutta minä kuulen. Olen pelastuksesi, olen tiesi takaisin perheesi luokse. Sinun tarvitsee vain kumartaa Malphasta ja pyytää. - Teen mitä vain jos saan heidät takaisin! Auta minua löytämään heidät! Hän heittäytyi anovasti lattialle ja kuuli ilkeämielisen naurun räkätyksen. - Katso uudestaan ikkunasta. He odottavat sinua ulkona. Jessica nousi ja hapuili ikkunan eteen. Pimeyteen avautui näkymä Mikesta ja Marthasta, jotka viittoivat häntä liittymään seuraansa. Onnen kyynelvet vuotivat hänen rynnätessään oven luokse. Jessica tarttui kahvaan ja käänsi sitä. Cosma heräsi keskustietokoneen kovaääniseen hälyttimeen. Hän avasi makuupussinsa ja veti nopeasti itsensä kapseliin, jossa tärkeimmät kontrollilaitteet sijaitsivat. Kunio ja Malik olivat ehdineet hänen taakseen kun tietokoneen näytöllä näkyi teksti "Uloin ilmalukko auki". Kunio luki viestin ääneen ja Malik kysyi: - Missä Jessica on? Miehet saivat ilmalukon kiinni ja huusivat Jessicaa. Kukaan ei vastannut. Pian kävi selväksi, että nainen oli kadonnut kuin tuhka tuuleen. Viimeisenä Malik tarkisti näköalakapselin ja oli saada sydämenpysähdyksen nähdessään Jessican elottoman ruumiin leijuvan aseman ulkopuolella. Hänen silmistään, korvistaan ja suustaan poreili verta. Järkyttyneet miehet yrittivät saada yhteyttä maahan, turhaan. Yhteydet olivat edelleen pimeänä. Komentaja huomasi kapselissa liihottavan mustan sulan ja keräsi sen mielessään kummastellen talteen, keskittyen sitten olennaiseen. - Emme kai me aio jättää häntä tuonne? Sanoi Kunio, jonka kalpeilta kasvoilta välittyi kasvava pakokauhu. Lääkäri kuitenkin tiesi, ettei naista voinut auttaa. Avaruus

oli tappanut hänet. - Hän on jo liian kaukana, totesi Cosma jonka oli tehtävä vaikea päätös ystävänsä jättämisestä kylmään tyhjyyteen. Maan vetovoima tulisi tarttumaan Jessicaan, joka palaisi ilmakehässä olemattomiin. He tuijottivat pitkän aikaa loittonevaa meribiologia, ennen kuin kukaan uskalsi sanoa sen mitä kaikki miettivät. Malik rikkoi hiljaisuuden. - Tuo ei voinut olla vahinko. Hänen on itse täytynt mennä ilmalukkoon, pukematta ylleen avaruuspukua, sitten... mutta miksi? Oliko se tosiaan itsemurha? Cosma hermostui tästä. - Älä ole naurettava, Malik. Ei hän ollut lainkaan itsetuhoinen. Naisparkahan eli omaa unelmaansa täällä asemalla. Lopulta miesten oli ryhdyttävä toimimaan tavanomaisten rutiiniensa mukaan. Asemalla ei ollut varsinaisia työntöroketteja lentämistä varten, mutta koska maan vetovoima veti sitä alati itseään kohti, oli sitä säännöllisesti nostettava kauemmas maan pinnasta. Tämä oli olennaisen tärkeä osa miehistön tehtäviä, jonka suoritettuaan he kokoontuivat ravitsemaan itsensä yksitoikkoisella astronauttien ruokavaliolla. Kukaan heistä ei kuitenkaan saanut syötyä juuri lainkaan. Jano kuitenkin pakotti Kunion juomaan. Lääkäri sylkäisi suuhunsa imemän nesteen järkyttyneenä. - Vedenpuhdistus on epäkunnossa! Miten tämä on mahdollista, vielä eilen vesi oli juomakelpoista. Vesi on elinehto kaikelle elämälle. Avaruusasemalle oli mahdotonta tuoda riittävää määrää juomavettä, joten asia oli ratkaistu huipputeknisellä vedenpuhdistusmenetelmällä. Astronautit joivat käytännössä omaa virtsaansa, vaikka sitä ei kukaan halunnutkaan ajatella. Nyt juomavesi oli kuitenkin pilalla, virtsan puhdistava tekniikka oli pettänyt. Kunion sylkemä kellertävä neste leijui nyt ilmassa heidän keskellään. Cosma katsoi lähes syyttäen Malikia, jonka tehtävä elektroniikkainsinöörinä oli huolehtia tekniikan ylläpidosta. - Malik, muistitko suorittaa kaikki viimeisimmän ylläpitohuollon tehtävät? - Tietenkin muistin, en ole mikään amatööri! Malik ryhtyi heti tutkimaan tietokoneen ilmoittamia vikakoodeja. Niitä ei ollut, joten hän alkoi käsin käymään läpi puhdistusjärjestelmää, muiden seurattessa hermostuneena viereltä. Malikin otsalla helmeilevät hikipisarot leijailivat irrotessaan hänen päänsä ympärillä. - En ymmärrä, kaiken pitäisi toimia täydellisesti. En löydä mitään vikaa laitteista. Kunio katsoi hiljaa Cosmaa, joka yritti kuumeisesti keksiä, kuinka toimia seuraavaksi. Hän ei kuitenkaan keksinyt asiaan mitään ratkaisua. Normaaleissa olosuhteissa he ilmoittaisivat viasta avaruushallinnolle, jonka väki selvittäisi vian maasta käsin ja ohjeistaisi heitä toimimaan tilanteen mukaan. Jos he eivät yksin onnistuisi, maasta saatettaisiin lähettää korjausryhmä. - Vaikuttaa siltä, että voimme vain odottaa yhteyksien palaamista saadaksemme apua. Kunio vastasi pettyneenä Cosmalle: - Oletko unohtanut, että seurasimme kuinka ihmiskunta tuhosi itsensä ydinaseilla? Kukaan ei tule ottamaan yhteyttä meihin. Ei enää koskaan. Ei hän ollut. Cosman oli kuitenkin pidettävä nopeasti murenevaa toivoa yllä. - Tuskinpa koko ihmiskunta sentään on pois pyyhitty. On varmasti paljon alueita jotka ovat säästyneet, sekä ihmisiä jotka ovat ehtineet suojautua räjähdyksiltä. Voi kestää aikansa, että he saavat järjestettyä komentokeskuksen käyttökuntoon. Ei meitä ole unohdettu. Kunio näytti entistäkin huolestuneemmalta. - Ihminen selviää ravinnotta kolmekin viikkoa, mutta ilman vettä? Suotuisissa olosuhteissa korkeintaan viikon. Keskimäärin kuitenkin vain 3-4 päivää, enkä sanoisi olosuhteitamme varsinaisesti suotuisiksi. On meillä yksi etukin. Koska painottomuudessa nesteet kertyvät kehomme yläosiin, emme tunne janoa yhtä nopeasti kuin maassa. Arvioisin meillä olevan aikaa nelisen päivää, jonka jälkeen sisäelimemme alkavat kuivumisen vuoksi petteämään yksi toisensa jälkeen. 80 prosenttia aivoistamme on vettä, joten kuivuminen tulee vaikuttamaan niiden toimintaan hyvinkin nopeasti. Kunio sulki silmänsä ja mumisi jotain japaninkielellä. Cosma oli hetken hiljaa, mutta sai sitten ajatuksensa kokoon. - Hetkinen! Vesi on kelvotonta, mutta meillähän on runsaasti pussitettua ruokaa. Osa siitä vaatii nestettä valmistamiseen, mutta osa pussitetusta ruoasta on valmiiksi nesteytetty. Se tuo meille

jonkin verran lisääaikaa. Kunion ilme kirkastui ja hänen äänensä muuttui suorastaan innostuneeksi. - Komentaja, olet oikeassa! Ehdotan että alamme tehdä inventaariota ja keräämme nestettä sisältävän ravinnon yhteen säännöstelyä varten. - Tehdään niin, sanoi Malik, joka myöskin vaikutti nyt hiukan piristyneen. Astronauttikolmikko oli nähnyt toivon pilkahduksen onnettomassa tilanteessaan, mutta heidän keräämänsä kosteutettu ravinto jäi odotettua pienemmäksi. Komentaja Monaldo arvioi tilannetta: - Minun on sanottava se ääneen. Meillä on nesteytykseen sopivaa syömistä hälyttävän vähän. Ruokaa oli tarkoitus saada lisää uusien miehistön jäsenten mukana, joita tuskin kannattaa odottaa. Arvioisin tämän määrän riittävän kuitenkin viikoiksi meille kolmelle. Optimoidaksemme mahdollisuutemme, syömme tästä lähtien vain kaksi kertaa päivässä. Kuukausi kuulostaa paremmalta, kuin alle viikko, eikö vain? Malik ja Kunion eivät väittäneet vastaan. He jatkoivat tavallisia toimiaan ja myöhemmin Cosma päätti nukkumaan käydessään vielä purkaa tuntojaan päiväkirjaansa. "Jessica Ortega, kollegani ja rakas ystäväni on kuollut merkillisissä olosuhteissa. Kaikki viittaa hänen itse järjestäneen järkyttävän kuolemansa, mutta en voi hyväksyä sitä. Jos kyse todella oli itsemurhasta, hän valitsi kivuliaimman mahdollisen tavan lähteä. Toivon että hän on nyt kuitenkin perheensä luona. Lepää rauhassa, Jessica. Murheemme eivät päättyneet hänen menettämiseensä. Sen lisäksi, että menetimme yhteyden maahan, olemme nyt menettäneet myös juomavetemme. Edes Malik ei ole saanut vedenpuhdistuksen vian syytä selville ja nyt olemmekin kosteutetun muonan varassa, jota on hyvin rajallisesti. Meillä on korkeintaan kuukausi aikaa kunnes sekin loppuu. Komentajana minun on pidettävä toivoa yllä ja sanottava että yhteydet palaavat, että me pelastumme. Ymmärrän toki itsekin moisen olevan naiivia, en kuitenkaan voi sanoa sitä heille. Hyvät ideat alkavat olla vähissä. Missä jumala on silloin kun häntä tarvitaan? Nyt olisi hyvä hetki muuttaa käsitykseni hänestä." Kunion Mori oli pienikokoinen, silmälasipäinen ja pälvikaljuinen mies. Hän oli läpi elämänsä keskittynyt lähinnä opiskelemaan ja etenemään urallaan. Avaruusasemalla työskentely oli ollut hänenkin suurin saavutuksensa ja valtava ylpeyden aihe. Hänen Tokiossa asuneille vanhemmilleen se ei sitä ollut. He olivat iäkkäitä ja olivat esittäneet usein huolensa Kunion lapsettomuudesta. Kunion ei urakeskeisen elämänsä aikana ollut seurustellut edes nuorempana. Sen sijaan hän oli tottunut käyttämään prostituoitujen maksullista seuraa, eikä haaveillut omasta perheestä. Hän kutsui perheekseen vanhempiaan, sekä itseään nuorempaa veljeään. Veljellä oli ollut vaimonsa kanssa jo kaksi tytärtä. Kunion muisteli perhettään itkuä pidätellen. Kuinka paljon hän nyt kaipasikaan heitä kaikkia. Koko elämänsä ajan hän oli pitänyt läheisiään arvojärjestyksessä toisella sijalla uraansa nähden. Hän oli ennen makuupussiin asettumistaan ottanut runsaan määrän samoja rauhoittavia, joita Jessica hermoromahduksensa partaalla oli saanut. Niiden turvin hän uskoi saavansa nukuttua ja voivansa vaipua hetkeksi autuaan tiedottomaan tilaan, pois tästä ahdingosta. Mutta hän ei saavuttanut kaipaamaansa huoletonta unta. Sen sijaan lääkäri tunsu vaipuvansa levottomaan uneen. Kunion luuli havahtuneensa hereille, mutta ymmärsi pian yhä uneksivansa. Hän makasi vanhempiensa talon lattialla, koko tuntemansa suku ympärillään istuen. Halveksuvat ilmeet kasvoillaan he tuijottivat häntä, mitään sanomatta. Kunion kohottautuessa istumaan, nousivat he omituisen nopeasti seisomaan ja osoittivat häntä etusormillaan. He puhuivat yhtä aikaa kuin samasta suusta: - Vaimoton, lapseton, häpeä! Huoria ja avaruusleikkejä, häpeä! He astuivat lähemmäs ja toistivat sanomaansa yhä kovemmin ja kovemmin, kuin jotain epäpyhää mantraa. - Vaimoton, lapseton, häpeä! Huoria ja avaruusleikkejä, häpeä! Sanat osuivat ja upposivat jonnekin syvälle Kunion sisimpään. Hän yritti peittää korvansa mutta äänet vain kasvoivat kovemmaksi ja suku astui jälleen lähemmäs häntä. - Vaimoton, lapseton, häpeä! Huoria ja avaruusleikkejä, häpeä! Nyt he kaikki syttyivät

palamaan ja kiljuivat tuskissaan, yhä häntä sormillaan osoittaen. - Olen pahoillani, antakaa anteeksi! Minun olisi pitänyt välittää enemmän teistä! Antakaa minulle anteeksi, mitä voin tehdä? Te olette kaikki poissa, enkä saa enää uutta tilaisuutta! Kunio huusi kyönelehtien. Ihmiset ja liekit, kaikki lakkasivat liikkumasta, kuin hän olisi ollut pysäytetyn videokuvan sisällä. Huone pimeni niin, että sukulaisten takaa erottui vain epäselvää pimeyttä. Hetken oli hiljaista. Sitten hän kuuli hitaat, raskaat askeleet. Joku käveli hämärässä hänen ympärillään. Pahansuopa raakkuva ääni puhui hänelle pimeästä. - Kunio Mori. Olet tuottanut pettymyksen ja häpeän perheellesi. Kun sinä olit kaukana taivaissa leikkimässä turvallisesti avaruusmiestä, he paloivat elävältä. Sinun olisi pitänyt välittää heistä, sinun olisi pitänyt olla heidän tukena. Välitit vain itsestäsi ja lapsellisista unelmistasi. Et voi enää pyytää heidän anteeksiantoaan. Et ilman minua. Minä olen Malphas, avaruuden herra. Heidän sanansaattajansa ja sinun anteeksiantosi. Pimeydestä työntyi hänen vanhempiansa välistä valtava, mustien sulkien verhoama ja luiseva, pitkäkyntinen raaja. Se pudotti hänen eteensä kaarevan miekan. Kunio tunnisti sen katanaa lyhyemmäksi wakizashiksi. - Tiedät mitä sinun täytyy tehdä. Komentaja Cosma Monaldo heräsi makuupussissaan Kunion toistaessa hänen nimeään. - Mitä nyt? Nukuinko liian pitkään? Cosma tuijotti kalpeaa Kuniota. - Voyager luotaimet lähetettiin tutkimaan avaruutta vuonna 1977. Hatara toivoi maan ulkopuoliseen elämään törmäämisestä sai NASA:n lastaamaan niihin kultaiset datalevyt jotka sisältävät tervehdykset kymmenillä kielillä, jopa valaiden kielellä. He halusivat myös esitellä ihmiskunnan taiteellisia saavutuksia, joten avaruusolentojen kuunneltavaksi lähetettiin esimerkiksi rock-kappale Johnny B Goode. Kuinka säälittäviä me olemmekaan. Voyager 1 kulkee parhaillaan peräti 17 kilometrin sekuntivauhtia, eikä sekään tule vielä kolmeen kymmeneen tuhanteen vuoteen saavuttamaan edes aurinkokuntamme rajaa. Miksi me siis olemme täällä? - Kunio, tunnen kyllä avaruustutkimuksen historian. mitä oikein yrität sanoa? - Tämä kirottu avaruusasema sijaitsee hädän tuskin avaruudessa. Mars on kuun jälkeen kauimmainen paikka jossa ihminen voisi koskaan päästä kävelemään. Muut kohteet ovat yksinkertaisesti liian kaukana. Avaruus on kylmä ja kuollut, eikä se halua vastaanottaa meitä. Miksi me niin itsepäisesti pidämme yllä toivoa sen valloituksesta? Se ei ole mahdollista. Olemme hukanneet valtavasti aikaa ja resursseja, kaikki turhaan. Ennen kaikkea, olemme tuhlanneet oman elämämme avaruutta tutkiaksemme. Olen häpäissyt itseni, olen häpäissyt sukuni. Komentaja, herätin sinut varoittaakseni. Emme ole yksin täällä. Sillä tosin ei ole enää merkitystä. On aika maksaa virheistäni ja palauttaa kunniani. - Emme ole yksin? Mitä sinä houraillet? Cosma oli yhä makuupussissaan Kunion vetäessä paitansa alta muoviputken, joka oli katkaistu niin, että sen toinen pää oli terävä. Hän käänti terän itseään kohti, karjahti komentajaa tuijottaen jotain japaniksi ja työnti putken itseään vasten niin, että se lävisti hänen ylävatsansa. Sitten hän käänteli putkea, sylkäisi mustaa verta ja kouristeli hetken aikaa ilmassa. Cosma ei ollut ehtinyt tehdä mitään ja kun hän nyt tavoitti Kunion, mies oli jo kuollut. Lääkärin vuotama veri leijaili pitkin kapselia. Malik oli juuri herännyt huutoihin ja saapunut paikalle. Hän tuijotti silmät suurina näkyä ja sopersi ortodoksien rukousta. - Pyhä jumala, pyhä väkevä, pyhä kuolematon, armahda meitä. Cosma katsoi rukoilevaa venäläistä yrittäen peittää oman järkytyksensä. Miehistön kaksi viimeistä elossa olevaa jäsentä olivat nyt todistaneet kaksi järjetöntä itsemurhaa. Olivatko he tosiaan olleet niin epätoivoisia tämän epätoivon keskellä, etteivät keksineet muuta keinoa käsitellä suruaan? Tätä pohtiessaan Cosma huomasi jälleen ilmassa leijuvan mustan sulan. Tällä kertaa Malik nappasi sen ja ojenti sulan sitten komentajalle, sanoen: - Minun täytyy kysyä jotain. Oletko sinäkin nähnyt outoja painajaisia Edwardin spiritismi-istuntojen jälkeen? Kysymys yllätti Cosman. Hän ei ollut itse suostunut yhdistämään

tapahtumia. - Edwardin spiritismi-istuntojen? Lasketko leikkiä? Ettäkö tässä olisi jotain yliluonnollista? Malik tuijotti häntä vakavana. Asiasta vaikeneminen oli nyt liian vaikeaa. - Sinun ei olisi pitänyt särkeä sitä helvetin lautaa! Olisit antanut Edwardin päättää istunnon! - Syytätkö tosissasi minua tästä, Malik? Cosma tunsu kasvavaa suuttumusta elektroniikkainsinööriä kohtaan. - Minäpä kerron sinulle mitä on tapahtunut! Maassa käynnistyi kolmas maailmansota, aseman vedenpuhdistuksen tekniikka petti, etkä sinä osannut hoitaa tehtävääsi sen suhteen! Jessica ja Kunio olivat surun murtamia perheidensä vuoksi ja olisivat tarvinneet jatkuvaa valvontaa ja ammattiapua selvittääkseen itsetuhoisista ajatuksistaan. Olen pitänyt sinua loogisesti ajattelevana tiedemiehenä, älä petä luottamustani nyt, kun eniten sinua tarvitsen. Älä anna taikauskosen hölynpölyn vaikuttaa ajatuksiisi. Miehet tuijottivat vihasina toisiaan. - Sen jälkeen, kun sitä rikoit ouija-laudan, olen nähnyt luonnottomia unia. Painajaisia, joissa avaruuden herra Malphas tarjoaa minulle pelastusta ja vapautusta jos teen mitä hän pyytää. En ole enää lainkaan varma ovatko ne vain painajaisia. Cosma päätti olla kertomatta nähneensä itsekkin unta Malphasista. - Ja mitä tämä avaruuden herra sinulta pyytää? - Hän sanoo kaiken olevan sinun syytäsi, avaruuden herra haluaa.. Malikin keskeytti avaruusaseman pimeneminen. Myös ilmanvaihdon hurina hiljeni. Molemmilta jäi pari sydämenlyöntiä välistä, sitten asema heräsi jälleen eloon. Valoista osa oli palanut ja osa välkehti äänettömästi. Uuden katastrofin edessä molemmat unohtivat riitansa ja sukelsivat tietokoneiden luokse. - Sen täytyi olla jonkinlainen oikosulku, sanoi Malik joka tutki aluksen tietokoneiden ilmoittamia vikakoodeja. Myös Cosma löysi nopeasti tietoa. - Asema vaihtoi toimintansa varajärjestelmän varaan. Tietokoneet ovat automaattisesti laskeneet energiansaantia vähemmän tärkeille osille aseman laitteistoa. Komentaja huomasi hengityksensä huurustuvan. - Malik, sinun täytyy ohittaa järjestelmä ettemme palellu tänne. Toimi nopeasti, avaruuden kylmyys valtaa pian koko aseman! Elektroniikkainsinööri Malik Azarov tiesi kuinka tärkeää hänen onnistumisensa oli. Avaruus oli tappavan kylmä, joidenkin mittausten mukaan -270 pakkasastetta. Kaikesta osaamisestaan ja kokemuksestaan huolimatta hän ei ollut löytänyt mitään vikaa vedenpuhdistuksesta, mutta tämä vaikutti olevan yksinkertainen ongelma. Hänen tarvitsi vain ohittaa tietokoneen automaattiset säädöt ja ohjata virtaa lämmityksestä huolehtiville laitteille. - Täällähän on kylmä kuin Siperiassa! Naurahti kylmissään tärisevä, mutta itsevarma Malik. Vielä pari painallusta, joiden jälkeen insinööri nosti kätensä voitonriemuisasti sivuilleen. Cosma huomasi ettei hengitys enää huurustunut. - Hyvin toimittu, Malik! Onneksi juuri sinä olet täällä kanssani. Komentaja puristi toverillisesti ystävänsä olkapäätä ja halusi pyytää anteeksi aiempaa hermostumistaan. Cosma ei kuitenkaan tehnyt niin, vaan päätti sivuuttaa yliluonnollisiin asioihin liittyneen keskustelun kokonaan. Sen sijaan hän yritti keventää tunnelmaa. - Tällaisina hetkinä sitä ikävöikin painovoimaa. Jos voisin, lysähtäisin nyt istumaan. Teräsmiehenä lentäminen on puolen vuoden jälkeen menettänyt hohtonsa. - Samaa mieltä, komentaja, samaa mieltä. Painovoimalle en valitettavasti edes minä voi mitään tehdä. Sama koskee valoja, ne näyttävät kärsineen äskeisestä. Onneksi on sentään lämmintä. - Mitäs sanot, venäläinen ystäväni, jos siirtyisimme nauttimaan gourmet-aterian yhdessä? Malik nyökkäsi hymyillen. Kansainvälisen avaruusaluksen viimeiset eloonjääneet valmistautuivat sammuttamaan janonsa ja nälkänsä ravintopusseilla. Hetkeä aiemmin tapahtunut onnistuminen oli nostanut mielialan korkealle ja miehet suhtautuivat nyt hieman toiveikkaammin tulevaisuuteensa. - Koko ihmiskunta ei ole voinut tuhoutua, vaikka menetykset maan pinnalla ovatkin varmasti käsittämättömän mittavia. Cosma, olet oikeassa. Meitä tuskin on unohdettu, vaikka voikin viedä hyvän aikaa ennen kuin jonkinlainen komentokeskus saadaan toimintakuntoon. - Niin minä uskon ja luotan. Meidän täytyy vain sinitellä ja pärjätä sillä mitä

meillä on. Cosma avasi pussin ja imi pillillä soseutettua ruokaa suuhunsa. Hän ei kuitenkaan nielaissut vaan otti paperia, sylkäisi suunsa sisällön paperin väliin ja sanoi: - Tämähän on pilaantunut. Malik avasi huolestuneen näköisenä oman pussinsa ja maistoi sen sisältöä. Hänkään ei saanut sitä nielaistua ja kalpeni kääntyessään komentajan puoleen. - Tämäkin on pilaantunut. Meidän on täytynyt ottaa sattumalta huonoa erää, eivät nämä kaikki voi kelvottomia olla. He maistoivat ravintopusseja, todeten ne yksi toisensa jälkeen pilaantuneiksi. Kaikki toivo oli kadonnut. Cosma ja Malik katsoivat toisiaan epätoivon kasvaessa kummankin sisällä. Komentaja katkaisi pitkän hiljaisuuden. - Tässä ei ole mitään järkeä, en keksi mitään selitystä kuinka kaikki muonamme olisi pilaantunut yön aikana. Malik, olen pahoillani. - Ei se sinun syytäsi ole. Totuus on kuitenkin kohdattava. Me tulemme kuolemaan janoon ja nälkään. Ellemme sitten seuraa Jessican ja Kunion esimerkkiä. Cosma, tiedän mielipiteesi jumalasta, mutta meidän kannattaisi valmistautua kohtaamaan hänet. Lannistunut komentaja ei jaksanut vastata venäläiselle insinöörille, joka nyt vetäytyi muutaman kapselin päähän omaan rauhaansa. Komentajan kurkkua kuivasi ja hänen vatsastaan kuului valittava murina. Hän mutisi itsekseen: - Hiljaa siellä. Kurjuus on vasta alkamassa. Cosma ei halunnut häiritä Malikia, joka oli päättänyt eristäytyä omaan soppeensa asemalla, käsittelemään vaikeaa tilannetta omassa mielessään. Cosma päätti kuitenkin, että niin kauan kuin hän jaksaisi, tulisi hänen itsensä hoitaa velvollisuutensa avaruusaseman komentajana. Vanhat rutiinit ehkä auttaisivat häntä pitämään ajatukset poissa pahenevasta janosta. Niinpä hän korjasi aseman korkeuden ja tarkisti tietokoneelta, oliko uusia vikakoodeja ilmestynyt. Valojen välkkymistä lukuun ottamatta kaikki näytti toimivan, siitäkään huolimatta että vesi ja muona oli salaperäisesti käynyt kelvottomaksi. Kun loputkin ylläpitotehtävistä oli tehty, päätti komentaja siirtyä aseman alapuolella sijaitsevaan näköalakapseliin. Sieltä hän katseli alas maahan, eikä nähnyt missään kaupunkien valoja. Maailma oli pimeä ja eloton. Hiljentynyttä planeettaa katsoessaan Cosma muisteli tähtitieteilijä Carl Saganin puhetta: ”Se on täällä. Se on koti. Se on me. Sen päällä jokainen jota rakastat, jokainen jonka tunnet, jokainen josta olet koskaan kuullut, jokainen ihminen joka on koskaan ollut, heidän elämänsä. Ilomme ja surumme kaikinensa, tuhansia itsevarmoja uskontoja, ideologioita ja ekonomisia oppeja, jokainen metsästäjä ja keräilijä, jokainen sankari ja pelkuri, jokainen sivilisaation luoja ja tuhoaja, jokainen kuningas ja talonpoika, jokainen rakastunut nuoripari, jokainen äiti ja isä, toiverikas lapsi, keksijä ja tutkimusmatkaaja, jokainen moraaliopettaja, jokainen korruptoitunut poliitikko, jokainen supertähti, jokainen suurmies, jokainen pyhimys ja jokainen syntinen lajimme historiassa elivät siellä – auringonsäteeseen ripustetulla pölyhiukkasella.” Avaruusaseman oli täyttänyt pahaenteinen hiljaisuus. Seuraavan vuorokauden aikana miehet eivät nähneet toisiaan. Kun Cosma lopulta kutsui Malikia, johtui se pahenevasta hajusta. - Malik! Kurkkua kuivasi niin ettei komentajan ääni tahtonut irrota. - Malik! Ryytyneen näköinen Malik sukelsi vastahakoisesti komentajan luokse. Cosman ei tarvinnut kertoa asiaansa, elektroniikkainsinööri oli havainnut saman löyhkän. - Minäkin haistan sen. Meidän on tehtävä jotain Kunion ruumiille. He olivat asettaneet lääkärin ruumiin miehelle kuuluneeseen makuupussiin. Ruumis oli kuitenkin alkanut nopeasti haisemaan ja kun he nyt palasivat sen luokse, oli ihmetys suuri. Kunion ruumis näytti olevan jo pitkällä mätänemistilassa, paljon pitemmällä kuin sen oli mahdollista olla. Malik ehdotti että Kunio siirrettäisiin makuupusseineen ilmalukkoon. Niin tehtyään he katsoivat synkkinä toisiaan ja Malik puhui käheäksi kuivuneella äänellään: - Vuoden 1971 Soyuz 11 onnettomuus. Neuvostoliittolainen kosmonauttimiehistö vietti 21 päivää avaruusasemallaan, mutta sitten tuli aika palata maahan. Heidän ei kuitenkaan annettu poistua elossa. Paineentasausventtiili aukesi omia aikojaan ja avaruus tukehdutti heidät. Olen muistellut tuota tapausta ja pohtinut, ettei se ehkä ollut

onnettomuus. Se oli varoitus. Niitä oli enemmänkin, outoja kuolemantapauksia jotka salattiin täysin. Ihmiset eivät voi ymmärtää, ihmiset eivät suostu hyväksymään... että me olemme pelkkä pieni pölyhiukkanen käsittämättömän valtavassa avaruudessa. Täällä ei päde samat fysiikan lait kuin kotona maassa. Tämä on toinen, vieras maailma. Maailma, jossa vaikuttavat sellaiset voimat, joiden kengittämiseen meidän kykymme eivät riitä. Me emme kuulu tänne. Kaikki mitä täällä on tapahtunut, mitä olemme kokeneet, on aukaissut silmäni. Olen tunnustanut syntini ja rukoillut anteeksiantoa. Olen valmis kohtaamaan jumalani. - Malik, kuuletko itseäsi? Puhut avaruuden henkiolennoista ja mystisistä voimista, jumalasta ja avaruustutkimukseen liittyvistä salaliittoteorioista. Vielä kaksi viikkoa sitten olit ateisti. - Olin agnostikko. Nyt tiedän että siihen oli syynsä. Jokin ylikuonnollinen voima on vallannut aseman ja vaatinut jo kaksi uhria. Eikä se ole kylläinen, vaan janoaa lisää verta. - Malik, lopeta. Pyydän, älä jatka. Ymmärrän että voit huonosti, omakin pääni toimii koko ajan huonommin, mutta kaikelle löytyy looginen selitys. Siitäkin huolimatta, että emme nyt selityksiä löydä. Päätäni särkee, enkä ole saanut kunnolla nukuttua. Ehdotan, että me molemmat vetäydymme nyt nukkumaan ja huomenna alamme yhdessä etsiä oikeaa syytä tapahtumille. Niin he kävivät levolle. Mutta Malik uneksi levottomasti, kuten lukuisina aiempinakin öinä. Malik avasi silmänsä, mutta näki vain mustaa. Hän tunsi olevansa sidottuna tuoliin ja ymmärsi kauhukseen näkevänsä samaa painajaista, jota hän oli nähnyt jo useita kertoja. Hänen päästään vedettiin pois huppu ja hän näki vanhemman veljensä. Veljen, joka oli kuollut Afganistanin sodassa kauan sitten. Hänen päästään puuttui miltei puolet. - Malik. Miksi vastustelet? - Et ole veljeni! Olet demoni, enkä tule toteuttamaan toivettasi! Hänen veljenään esiintyvä olento vastasi: - Demoni? Mitä sinä mitätön ihminen tiedät sen enempää demoneista kuin jumalista? Malik katsoi kuinka olento kasvoi kouristellen ja nykien hänen edessään ja muutti muotoaan. Samalla huone hämärtyi niin ettei hän erottanut sitä enää kunnolla. Hän näki kuitenkin useamman metrin korkeudella kiiluvat kaksi silmää. - Minä olen Malphas, avaruuden herra. Synnyinoikeutemme on sininen planeetta, elämän kehto. Silti te julkeat houkat pyritte tähtiin. Tähtiin, joissa kaikki on kuollut ja kaikki kuollut kuuluu minulle. Avaruus on minun, minä olen avaruus. Lensitte valtakuntaani ja kutsuite minut luoksenne. Leikitte asioilla, joihin ihmismielen ymmärrys ei riitä. Kaikista tietoisista olennoista te olette alimpia. Läsnäolonne loukkaa minua, saatte mustan vereni kiehumaan. Sinä voit lopettaa tämän, Malik Azarov. Sinun täytyy tappaa Cosma Monaldo. Toisin kuin sinä, hän ei tunnusta minua ja halveksii itseään ylempiä voimia. Hänen on kuoltava. Malik tunsi kuinka köydet leikattiin auki ja lattialle hänen vierelleen tippui pitkä veitsi. Insinööri heräsi hikisenä, sydän jyskyttäen. Hän huomasi poistuneensa unissaan makuupussistaan ja puristavan kädessään samaa katkaistua muoviputkea, jolla Kunio oli riistänyt oman henkensä. Hän tunsi kehonsa alkavan vetää itseään kohti kapselia, jossa komentaja nukkui, ikään kuin liikkuminen olisi tapahtunut vieraan henkivallan käskyttämänä. Seuraavassa hetkessä hän havahtui siihen, että oli valmiina työntämään putken terävän pään ystävänsä kaulasta läpi. Hän puristi hampaansa yhteen ja taisteli käsiään liikuttavaa voimaa vastaan, hikikarpalot pään ympärillä leijuen. Sillä hetkellä, kun käsien oli tarkoitus lopettaa Cosma Monaldon elämä, saikin hän päästettyä irti putkesta. Malik haukkoi henkeä, keskitti kaiken tahdonvoimansa ja veti itsensä painottoman tilan halki kohti läheistä kapselia. Cosma heräsi kovaan päänsärkyyn. Hän tiesi sen johtuvan nestehukasta, joka oli nyt alkanut kuivattamaan hänen sisäelimiään. Kurkku oli niin kuiva, että nieleminen oli lähes mahdotonta, mutta hän päätti silti vieraila kapselissa, jossa aseman lääkekaappi sijaitsi. Sieltä löytyisi varmasti jotain kovaakin päänsärkyä helpottavaa. Hän työnsi edessään leijuva muoviputken sivuun ja sukelsi painottoman tilan halki. Kaapin luokse päästyään, hän huomasi sen oven repsottavan selällään. Kaappia oli pengottu hätäisesti ja

puolet sen sisällöstä uiskenteli sikin sokin ilmassa. Cosma päätteli toverinsa kärsineen samasta ongelmasta ja etsineen huolimattomasti särkylääkkeitä. Kuitenkin ne näyttivät kaikki olevan paikoillaan kaapissa. Hän sai vaivoin nieltävä vahvaa särkylääkettä ja lähti etsimään elektroniikkainsinööriä. Hän löysi Malikin makuupussistaan. Komentaja luuli ensin miehen nukkuvan mutta huomasi nopeasti tämän verestävien silmien olevan auki. Katse oli tyhjä ja eloton. Cosma etsi ystävältään pulssia, eikä tuntenut mitään. Hän painoi Malikin silmäluomet kiinni ja päätteli surullisena tämän tehneen itsemurhan lääkkeiden avulla. Hän viipyi tovin venäläisen toverinsa vierellä. Kääntyessään lähtemään, osui hänen kasvoihinsa jotain. Musta sulka. Komentaja tarttui sulkaan ja tuijotti sitä pitkään. Hän muisti, että jokaisen kuolemaa oli seurannut samanlaisen mustan sulan ilmaantuminen. Cosma keräsi nyt kaikki kolme sulkaa käteensä ja vetäytyi näköalakapseliin niiden kanssa. Mukanaan hänellä oli myös päiväkirjansa johon hän nyt alkoi kirjoittaa. "Minä, kansainvälisen avaruusaseman komentaja, Cosma Monaldo, olen miehistön viimeinen eloonjäänyt. Muut ovat kuolleet merkillisissä olosuhteissa, joiden paranormaalialuonnetta en voi enää kieltää. Kunio ja Malik olivat molemmat sitä mieltä, ettemme ole täällä yksin. He uskoivat jonkin luonnottoman voiman aiheuttaneen ongelmamme, jotka ilmeisesti alkoivat spiritismi-istunnostamme. Jos tämä on totta, olen kenties syyllinen. Minä rikoin laudan enkä antanut heidän päättää istuntoa ouija-laudan sääntöjen mukaisesti. En myöskään kertonut muille nähneeni unta Malikin mainitsemasta Malphasista, joka tarjosi mahdollisuutta kostaa miehelle, joka teki lapsuudestani helvettiä. Luulin sitä vain painajaiseksi, enkä osannut odottaa, että siitä seuraisi maailmanloppu. Salaisen kostonhimon vuoksi koko maailma paloi liekeissä, jotta vain yksi vihaamani ihminen saisi maksaa teoistaan. Nyt voin vain odottaa omaa hidasta kuolemaani." Nestehukan vaarallisesti heikentämä Cosma leijui voimattomana näköalakapselin keskellä, välkkyvien valojen ritistessä hiljaa. Hän torkahteli ja kadotti ajantajunsa. Hengittäminen oli käynyt vaikeaksi ja hän tunsu sydämensä lyövän hitaammin. Nyt, kun hän tunsu loppunsa väijäämättä lähestyvän, ajatteli hän lapsiaan. Lapsia, joita hän ei ollut nähnyt vuosiin ja joiden hän tiesi kuolleen pommituksissa, jotka avaruuden herra oli järjestänyt Cosman toiveesta. - Lapseni... Puhuminen kirveli kurkkua kuin sitä olisi pistelty neuloilla. Komentaja halusi itkeä, mutta hänen kuivuneista kyynelkanavistaan ei irronnut mitään. Hän kaivoi päiväkirjan taskustaan ja kirjoitti tärisevin käsin: "Kohta se on ohi, kaikki on ohi. Tästä avaruusasemasta tulee minun hautakammioni. Olen kohtaloni ansainnut, mutta kaikki 8 miljardia ihmistä tuolla alhaalla? Tällainen kuolema on kaiketi sopiva rangaistus minulle. Toivotan tämän tuskan ja epätoivon tervetulleeksi, sillä olen totisesti sen moninkerroin ansainnut." Cosma huomasi hengityksensä huurustuvan ja tunsu lämpötilan laskevan. Seuraavaksi välkkyvät valot sammuivat kokonaan. Ilmanvaihdon rauhallinen hurina päättyi ja tuli haudanhiljaista. - Kuinka sopivaa. Asema kuolee kanssani. Jokainen sana oli kovan työn takana ja tuotti suurta kipua mutta hän päätti silti puhua: - Jos paholainen on olemassa, olet sinäkin. Jumalani, anna minulle anteeksi. Lapset, antakaa minulle anteeksi, kunpa olisin vielä saanut nähdä teidät. Olin koppava ja ylimielinen. Olen niin pahoillani. Cosma muisti katolisen poikakodin ajoilta rukouksen, jonka hän nyt lausui: - Terve Maria armoitettu, herra sinun kanssasi. Siunattu sinä naisten joukossa ja siunattu kohtusi hedelmä Jeesus. Pyhä Maria, jumalanäiti, rukoile meidän syntisten puolesta nyt ja kuolemamme hetkenä, aamen. Koko ajan laskeva lämpötila sai hänen hampaansa kalisemaan. Viimeisillä voimillaan hän vielä jatkoi: - Jumalani, anna anteeksi. Älä rankaise maailmaa vuokseni. Malphas, anna anteeksi. Avaruus kuuluu sinulle, emme olisi koskaan saaneet häiritä rauhaasi. Armahda ihmiskuntaa. Rankaise minua Malphas, älä muita. Cosma ei jaksanut pitää silmiään auki eikä tuntenut enää kylmää. Hän oli valmis kuolemaan ja antoi keholleen luvan tehdä samoin. Komentaja raotti vielä

silmiään nähdäkseen viimeisen kerran sinisen planeetan ja menetti sitten tajuntansa. Mausoleumiksi muuttuneelle avaruusasemalle laskeutui täydellinen hiljaisuus. Jos Cosma Monaldo olisi vielä ollut tajuissaan, olisi hän todistanut ihmeen: Alhaalla maan pinnalla kaupunkien valot syttyivät loistamaan kirkkaina. Avaruusasema heräsi eloon ja senkin valot loistivat nyt kuin aina ennenkin. Lämpötila alkoi nousta ja ilmanvaihto toimia. Asema vavahti kun siihen telakoiduttiin. Pelastusryhmä löysi ensimmäisenä pahoin mädäntyneen ruumiin ilmalukosta. menehtynyt tunnistettiin Kunio Moriksi. Seuraavaksi he löysivät Malik Azarovin kuolleena makuupussistaan. Jessica Ortegan ruumista ei asemalta löytynyt, mikä aiheutti myöhemmin suuren kohun, mutta lopulta he löysivät näköalakapselista komentaja Cosma Monaldon. Häneltä löydettiin heikko pulssi, mutta henkiin jääminen oli epävarmaa. Lehdistölle tiedotettiin myöhemmin, että erityisen voimakas aurinkomyrsky yhdistettynä pieneen avaruusrömyyn törmäämiseen, oli aiheuttanut hengenvaaralliset viat avaruusaseman elämää ylläpitävissä laitteissa. Samoista syistä olivat myös yhteydet miehistöön menetetty. Komentaja Cosma Monaldo, kansainvälisen avaruusaseman viimeinen eloonjäänyt, oli selvinnyt takaisin maahan. Kuukausia kestäneet kuntoutuksen aikana hän kertoi kokemuksistaan kaikille jotka hänen luonaan vierailivat. Hänen puheilleen ei annettu lainkaan arvoa, vaan miehen uskottiin kärsivän traumaperäisestä stressihäiriöstä. Etenkin, kun hänen kertomansa mukaan kaikki oli tapahtunut pitkällä aikavälillä, vaikka avaruushallinnon mukaan oli kulunut vain päivä yhteyksien menetyksestä. Kunio Morin, Jessica Ortegan ja Malik Azarovin itsetuhoisuuden uskottiin johtuvan siitä, että laitteiston hajottua oli hengitysilmän koostumus muuttunut lähes myrkylliseksi. Kunion jäänteiden nopeaan hajoamisen katsottiin johtuvan avaruuteen liittyvistä tekijöistä, jotka selviäisivät aikanaan. Kuntouduttuaan hän palasi Italiaan ja kirjoitti tapahtumista lukemattomille journalisteille, sekä paranormaalien ilmiöiden tutkijoille, jotka eivät vastanneet hänen sähköposteihinsa. Ei kukaan, paitsi minä. Tämä teksti on kirjoitettu Cosma Monaldon päiväkirjan ja hänen kanssaan käymieni keskustelujen pohjalta. En ollut avaruusasemalla, enkä siten voi vahvistaa hänen kertomustaan. Pidän kuitenkin tarinaa kertomisen arvoisena ja miestä itseään varsin uskottavana. Tiedän myös, ettei tekstini tule pysäyttämään avaruustutkimusta, eikä se ole tarkoituksenikaan, mutta ainakin olen antanut herra Monaldolle tilaisuuden jakaa kokemuksensa. Mitä hänen nykyiseen vointiinsa tulee, voin ilokseni kertoa, että palattuaan Italiaan, otti hän tehtäväkseen tutustua lapsiinsa ja olla osana heidän elämäänsä. Mikäli herra Monaldon kertomus on totta, kannan kuitenkin itse lopun ikääni syyllisyyttä kolmen astronautin kuolemasta, sillä juuri minä, Martin Varjola, annoin ystävälleni lahjaksi oui-ou-laudan jolla he saivat yhteyden Malphasiin. Olen pahoillani. En olisi ehdottanut Edille spiritismin kokeilua, jos olisin edes aavistanut tällaisen tragedian mahdollisuuden. Itselleni ei olisi tullut mahdollisuutta kokeiluun, mutta koin tämän olevan tilaisuus tehdä paitsi avaruustutkimuksen historiaa, myös paranormaalien tutkimuksen historiaa. On sanottu, että tiedämme vähemmän merestä, kuin tiedämme avaruudesta. Olen vahvasti eri mieltä.